

Як Щасливе стало нещасним,

або сумна сторінка з історії нашого краю, коли з «лица землі» фактично зник хутір Щасливий біля села Добрятин. Це трапилося рівно 65 літ тому, 17 грудня 1943 року.

Кажуть, що хутір Щасливий отримав свою назву від того, що тут мешкали люди, котрі навіть від великих невдач не засмучувалися і були наділені надзвичайним життєвим оптимізмом. Зрештою, над цим оптимізмом таки взяла верх війна. Більше того, 65 років тому хутір перетворився на суцільне згарище, і від нього мало що залишилося. Натомість залишився слід у пам'яті людській. Зокрема, спогад жительки міста Дубно Олександри Лобацької (дівоче прізвище - Павлунь). Його і пропонуємо увазі читачів:

- Під час війни наша сім'я жила на цьому хуторі, який був розташований недалеко від села Добрятин і тодішньої польської колонії "Панська Долина". У 1943 році частина поляків цієї колонії організувала боївку й вела боротьбу проти УПА. Зрештою, заради помсти ця боївка і спалила наш хутір. Не спалили тільки польських хат (на хуторі жили й поляки), а також хати мого дідуся, бо там не було чоловіків, які могли б служити в УПА.

На нашому обійсті перебували бабуся, дід по матері, дід по батькові. Моя мама боялася жити на хуторі, тому, забравши нас (дітей), перебралася жити в село Добрятин. Там ми в людей і жили, а вдень їздили на хутір, щоб виконувати сільськогосподарські роботи, бо мали ще деяку худобу. Узимку цього ж року, якраз на Варвари (17 грудня), моя сестра Катерина із сусідською дівчинкою пішли на хутір до бабусі й вирішили там заночувати. Під вечір на хутір прийшли озброєні поляки (5 чи 7 чоловік) і привели з собою двох чоловіків-українців, очевидно, вояків УПА. Завівши чоловіків до кімнати, поляки їх тут же розстріляли. Потім по черзі заводи́ли дідусів і теж розстріляли їх. Після цього вони наказали бабусі, щоб та принесла їм сало. Коли вона принесла сало, то вони відвели бабусю до тієї ж кімнати й розстріляли її. Весь цей час сестра з подружкою сиділи на печі. Закінчивши розстріли, поляки принесли до кімнати солому й підпалили її. Навпроти печі було вікно в садок. Сестра з подружкою вистригнули в садок, напівроздягнені, босоніж по снігу побігли в село, до якого було 3 кілометри.

Наступного дня наші "хлопці" (вояки УПА) саньми поїхали на хутір, з пожарища забрали розстріляні й обгорілі трупи, привезли їх у село, щоб по-людськи поховати. Під час цієї акції була перестрілка між поляками й упівцями, але жертв не було. Усе наше обійстя було спалено, а що можна було взяти - розграбовано. Ось така трагедія сталася на хуторі Щасливому.

Евген МЛИН.